

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého rozšířeného senátu)

17. července 2024*

„Hospodářská a měnová politika – Bankovní unie – Jednotný mechanismus pro řešení krizí úvěrových institucí a některých investičních podniků (SRM) – Jednotný fond pro řešení krizí (SRF) – Rozhodnutí Jednotného výboru pro řešení krizí (SRB) o výpočtu příspěvků předem na rok 2021 – Povinnost uvést odůvodnění – Účinná soudní ochrana – Rovné zacházení – Zásada proporcionality – Prostor SRB pro uvážení – Námitka protiprávnosti – Prostor Komise pro uvážení – Časové omezení účinků rozsudku“

Ve věci T-396/21,

Deutsche Bank AG, se sídlem ve Frankfurtu nad Mohanem (Německo), zástupci: H. Berger, M. Weber a D. Schoo, advokáti,

žalobkyně,

proti

Jednotnému výboru pro řešení krizí (SRB), zástupci: J. Kerlin, T. Wittenberg a D. Ceran, jako zmocněnci, ve spolupráci s: H.-G. Kamann, F. Louis, P. Gey a L. Hesse, advokáti,

žalovanému

podporovanému:

Evropským parlamentem, zástupci: U. Rösslein, M. Menegatti a G. Bartram, jako zmocněnci,

dále

Radou Evropské unie, zástupci: J. Bauerschmidt, J. Haunold a A. Westerhof Löfflerová, jako zmocněnci,

jakož i

Evropskou komisí, zástupci: D. Triantafyllou a A. Steiblyté, jako zmocněnci,

vedlejšími účastníky,

TRIBUNÁL (osmý rozšířený senát),

* Jednací jazyk: němčina.

ve složení: A. Kornezov, předseda, G. De Baere, D. Petrлік (zpravodaj), K. Kecsmár a S. Kingston, soudci,

za soudní kancelář: S. Jund, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po jednání konaném dne 7. března 2023,

vydává tento

Rozsudek¹

- 1 Žalobou podanou na základě článku 263 SFEU se žalobkyně, Deutsche Bank AG, domáhá zrušení rozhodnutí Jednotného výboru pro řešení krizí (SRB) (dále jen „Jednotný výbor“ nebo „SRB“) SRB/ES/2021/22 ze dne 14. dubna 2021 o výpočtu příspěvků předem na rok 2021 do Jednotného fondu pro řešení krizí (dále jen „napadené rozhodnutí“) v rozsahu, v němž se jí týká.

[omissis]

III. Návrhová žádání účastníků řízení

- 19 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil napadené rozhodnutí včetně jeho příloh v rozsahu, v němž se jí týká;
 - uložil Jednotnému výboru náhradu nákladů řízení.
- 20 Jednotný výbor navrhuje, aby Tribunál:
- žalobu zamítl;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení;
 - podpůrně, v případě zrušení napadeného rozhodnutí, zachoval účinky napadeného rozhodnutí až do jeho nahrazení nebo alespoň po dobu šesti měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci.
- 21 Evropský parlament navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu v rozsahu, v němž je založena na námitce protiprávnosti nařízení č. 806/2014;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.
- 22 Rada Evropské unie navrhuje, aby Tribunál:
- žalobu zamítl;

¹ – Jsou uvedeny pouze body tohoto rozsudku, jejichž zveřejnění Tribunál považuje za účelné.

- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.
- 23 Evropská komise navrhuje, aby Tribunál:
- žalobu zamítl;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

IV. Právní otázky

[omissis]

A. K námitkám protiprávnosti čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 a článků 4 až 9 a 20, jakož i přílohy I nařízení v přenesené pravomoci 2015/63

1. Ke druhé a třetí části čtvrtého žalobního důvodu, vycházejícím z protiprávnosti čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014

- 27 V rámci čtvrtého žalobního důvodu vznesla žalobkyně v podstatě tři části. První část se týká toho, že podle jejích slov byl napadeným rozhodnutím porušen článek 4 prováděcího nařízení 2015/81 ve spojení s čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014, a bude tedy přezkoumána v rámci posouzení legality tohoto rozhodnutí. Druhá a třetí část vycházejí z protiprávnosti čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014, jelikož toto ustanovení je podle žalobkyně v rozporu se „zásadou výpočtu příspěvků na základě rizika“ a článkem 114 SFEU.
- 28 Žalobkyně vznesla druhou a třetí část pro případ, že by čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 měl být vykládán v tom smyslu, že výpočet konečné cílové úrovně, které má být dosaženo součtem příspěvků předem vybraných před 31. prosincem 2023 (dále jen „konečná cílová úroveň“), vychází z výše pojištěných vkladů na konci počátečního období v délce osmi let od 1. ledna 2016 (dále jen „původní období“). Před přezkumem uvedených částí je tedy třeba nejprve vyjasnit působnost čl. 69 odst. 1 uvedeného nařízení.

a) K působnosti čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014

- 29 Žalobkyně tvrdí, že čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 musí být vykládán v tom smyslu, že konečná cílová úroveň musí být určena „staticky“, a sice s ohledem na výši pojištěných vkladů v okamžiku vstupu tohoto nařízení v platnost. Podle uvedeného ustanovení by tedy tato cílová úroveň neměla být určena s ohledem na úroveň pojištěných vkladů na konci počátečního období.
- 30 Předně znění čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 totiž odkazuje pouze na lhůtu pro vytvoření finančních prostředků Jednotného fondu pro řešení krizí. Naproti tomu z něho podle žalobkyně nevyplývá, že konečná cílová úroveň musí být definována s ohledem na výši pojištěných vkladů na konci počátečního období.
- 31 Dále přípravné práce k nařízení č. 806/2014 podle žalobkyně ukazují, že při vytvoření Jednotného fondu pro řešení krizí byla stanovena konečná „statická“ cílová úroveň přibližně 55 miliard eur, což odpovídalo 1 % předpokládaných pojištěných vkladů všech institucí v okamžiku vstupu tohoto nařízení v platnost.

- 32 Konečně s ohledem na teleologický a systematický výklad čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 nelze riziko kryté Jednotným fondem pro řešení krizí měřit podle vývoje pojištěných vkladů, jelikož nárůst těchto vkladů nevede ke zvýšení rizika použití Jednotného fondu pro řešení krizí.
- 33 Jednotný výbor, Parlament, Rada a Komise s těmito argumenty nesouhlasí.
- 34 Článek 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 stanoví, že „do konce počátečního období“ „dosáhnou dostupné finanční prostředky [Jednotného fondu] výše nejméně 1 % hodnoty pojištěných vkladů všech úvěrových institucí povolených ve všech zúčastněných členských státech“.
- 35 Ze znění tohoto ustanovení nejprve vyplývá, že datum konce počátečního období není rozhodující pouze pro stanovení data, ke kterému musí dostupné finanční prostředky Jednotného fondu pro řešení krizí dosáhnout výše nejméně 1 % hodnoty pojištěných vkladů všech institucí povolených ve všech členských státech zúčastněných na jednotném mechanismu pro řešení krizí, a sice konečné cílové úrovně, ale rovněž pro upřesnění výše těchto vkladů, která musí být zohledněna pro účely výpočtu této cílové úrovně.
- 36 Dále z přípravných prací k nařízení č. 806/2014 vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, je čl. 69 odst. 1 tohoto nařízení založen na dynamickém přístupu ke konečné cílové úrovni v tom smyslu, že tato úroveň musí být určena s ohledem na výši pojištěných vkladů na konci počátečního období. V bodě 4.3.2 důvodové zprávy k návrhu COM(2013) 520 final ze dne 10. července 2013, který vedl k přijetí uvedeného nařízení, totiž Komise vysvětlila, že konečná cílová úroveň zůstane dynamická a bude se zvyšovat, pokud se bude bankovní sektor rozvíjet.
- 37 Konečně nutnost zohlednit vývoj výše pojištěných vkladů lze vysvětlit cílem výběru příspěvků předem, kterým je zajistit na základě pojistného principu dostatečný objem finančních prostředků pro jednotný mechanismus pro řešení krizí samotným odvětvím finančnictví, tak aby tento mechanismus mohl plnit své úkoly, jak vyplývá z bodu 41 odůvodnění nařízení č. 806/2014 (rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 113). Cílem jednotného mechanismu pro řešení krizí je v souladu s bodem 12 odůvodnění tohoto nařízení zvýšit stabilitu institucí v zúčastněných členských státech a zamezit přelévání případných krizí do nezúčastněných členských států.
- 38 V tomto ohledu z bodu 4.3.2 důvodové zprávy k návrhu COM(2013) 520 final vyplývá, že čím se velikost bankovního sektoru v čase zvětšuje, tím více by se měly zvýšit finanční zdroje, které mají být dány k dispozici Jednotnému fondu pro řešení krizí. Odhad této velikosti tak umožňuje stanovit výši finančních prostředků, které mají být poskytnuty Jednotnému fondu pro řešení krizí, aby mohl být tento fond v případě krize bankovního sektoru použit k financování nástrojů k řešení krize, a zajistit tak jejich efektivní použití v souladu s čl. 76 odst. 1 nařízení č. 806/2014 ve spojení s bodem 101 odůvodnění téhož nařízení.
- 39 V rámci čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 přitom unijní normotvůrce zvolil přístup, podle kterého je cílem výše pojištěných vkladů odhadnout velikost bankovního sektoru, a vypočítat tak finanční zdroje, které mají být dány k dispozici Jednotnému fondu pro řešení krizí. Z tohoto pohledu případné zvýšení částky pojištěných vkladů mezi začátkem a koncem počátečního období odráží zvýšení velikosti bankovního sektoru, což znamená zvýšení finančních prostředků požadovaných Jednotným fondem pro řešení krizí na konci tohoto období.

40 Z výše uvedeného vyplývá, že čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 musí být vykládán v tom smyslu, že výše konečné cílové úrovně stanovená v tomto ustanovení musí být určena s ohledem na výši pojištěných vkladů na konci počátečního období.

b) K legalitě čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014

1) Ke druhé části, vycházející z toho, že čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 odporuje „zásadě výpočtu příspěvků na základě rizika“

41 Žalobkyně tvrdí, že pokud je čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 vykládán v tom smyslu, že konečná cílová úroveň je určena s ohledem na výši pojištěných vkladů na konci počátečního období, odporuje toto ustanovení „zásadě výpočtu příspěvků na základě rizika“, která je výrazem zásady proporcionality a vyplývá z článků 16, 17 a 52 Listiny, čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014 a čl. 103 odst. 2 druhého pododstavce směrnice 2014/59.

42 Uvádí, že s ohledem na výrazný nárůst výše pojištěných vkladů v posledních letech totiž čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 ukládá institucím neodůvodněnou a nepřiměřenou zátěž. Příspěvky předem pro všechny instituce se tak zvýšily z přibližně 6,9 miliardy eur v roce 2016 na přibližně 11,3 miliardy eur v roce 2021, což představuje nárůst o 64 %.

43 Riziko kryté jednotným mechanismem pro řešení krizí a Jednotným fondem pro řešení krizí se přitom podle názoru žalobkyně během tohoto období výrazně nezvýšilo.

44 Jednotný výbor, Parlament, Rada a Komise s těmito argumenty nesouhlasí.

45 Jak bylo uvedeno v bodech 35 až 40 výše, je konečná cílová úroveň v souladu s čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 definována s odkazem na výši pojištěných vkladů všech dotýčných institucí na konci počátečního období.

46 Pokud žalobkyně za účelem zpochybnění tohoto způsobu určení konečné cílové úrovně tvrdí, že čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 odporuje „zásadě výpočtu příspěvků na základě rizika“, z jejich písemností, zejména z její repliky a vyjádření ke spisům Parlamentu a Rady, vyplývá, že má za to, že tato „zásada“ vychází ze zásady proporcionality, která je zakotvena v čl. 5 odst. 4 SEU.

47 Za těchto podmínek není nutné rozhodnout o otázce, zda v unijním právu existuje samostatná „zásada“ zvaná „výpočet příspěvků předem na základě rizika“. V souladu s argumentací žalobkyně stačí posoudit, zda čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 odporuje zásadě proporcionality.

48 Zásada proporcionality, která je součástí obecných zásad unijního práva, vyžaduje, aby akty unijních orgánů a institucí byly způsobilé k dosažení legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou a nepřekračovaly meze toho, co je nezbytné k dosažení těchto cílů, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření a způsobené nevýhody nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (rozsudky ze dne 4. května 2016, Philip Morris Brands a další, C-547/14, EU:C:2016:325, bod 165, a ze dne 20. ledna 2021, ABLV Bank v. SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, bod 142).

49 Pokud jde o soudní přezkum podmínek uvedených v bodě 48 výše, je třeba připomenout, že unijní normotvůrce má při určování způsobu výpočtu příspěvků předem širokou posuzovací pravomoc, neboť má rozhodovat v oblasti, která zahrnuje rozhodnutí politické, ekonomické a sociální povahy

a ve které je povolán k učinění komplexních posouzení (rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, body 117 a 118).

- 50 Za těchto podmínek a v souladu s judikaturou se přezkum dodržení zásady proporcionality prováděný Tribunálem musí omezit na přezkum toho, zda jsou opatření přijatá unijním normotvůrcem zjevně nepřiměřená ve vztahu ke sledovanému cíli, zda zjevně nepřekračují meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné, nebo zda nezpůsobují nevýhody, které jsou zjevně nepřiměřené uvedenému cíli (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. května 2016, Polsko v. Parlament a Rada, C-358/14, EU:C:2016:323, body 79, 96 a 97).
- 51 Pokud jde zaprvé o přiměřenost pravidla stanoveného v čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014, z bodu 37 výše vyplývá, že jeho cílem je poskytnout jednotnému mechanismu pro řešení krizí dostatečné zdroje k tomu, aby mohl plnit své funkce, mezi něž patří zejména řešení krize institucí v selhání.
- 52 V tomto ohledu žalobkyně za účelem prokázání zjevně nepřiměřené povahy způsobu určení konečné cílové úrovně pro dosažení cíle uvedeného v bodě 51 výše uplatňuje v podstatě dvě kategorie argumentů, z nichž první se týká relevance pojištěných vkladů jako parametru definice této cílové úrovně a druhá se týká zohlednění výše těchto vkladů na konci počátečního období.
- 53 V první řadě žalobkyně v podstatě tvrdí, že pojištěné vklady nepředstavují vhodné kritérium pro určení konečné cílové úrovně, jelikož tyto vklady nutně neznamenají riziko, že Jednotný fond pro řešení krizí bude použit v rámci postupu řešení krize.
- 54 V tomto ohledu je třeba uvést, že za účelem dosažení cíle uvedeného v bodě 51 výše a jak vyplývá z bodů 101, 104 a 105 odůvodnění nařízení č. 806/2014, měl unijní normotvůrce poskytnout Jednotnému fondu pro řešení krizí dostatečné finanční zdroje k tomu, aby mohl zasáhnout v případě krize bankovního sektoru a financovat případný postup řešení krize institucí v rámci úkolů, které mu svěřuje čl. 76 odst. 1 téhož nařízení.
- 55 Tyto finanční zdroje, které odpovídají konečné cílové úrovni, je třeba odhadnout s ohledem na velikost bankovního sektoru, přičemž je třeba upřesnit, že riziko kryté Jednotným fondem pro řešení krizí je riziko, které představuje celé toto finanční odvětví pro stabilitu finančního systému (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 2021, ABLV Bank v. SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, body 71 a 72).
- 56 V tomto ohledu Jednotný výbor ve svých písemnostech vysvětlil, aniž mu žalobkyně vážně oponovala, že pojištěné vklady umožňují přibližně odhadnout velikost bankovního sektoru, a vypočítat tak finanční zdroje požadované Jednotným fondem pro řešení krizí pro účely financování použití nástrojů k řešení krize tohoto sektoru.
- 57 Tyto vklady totiž představují závazky, které instituce na sebe vzaly, přičemž je třeba upřesnit, jak tvrdí Komise ve svém spise vedlejšího účastníka, aniž jí žalobkyně odporuje, že tyto vklady představují dokonce většinu závazků, přinejmenším pro velké instituce.
- 58 Za těchto podmínek není prokázáno, že jakožto zvláštní kategorie závazků převzatých institucemi jsou pojištěné vklady zjevně nepřiměřené pro odhad velikosti bankovního sektoru, a tedy pro výpočet zdrojů požadovaných Jednotným fondem pro řešení krizí.

- 59 Tento závěr není zpochybněn argumentem žalobkyně, podle něhož jsou v případě řešení krize pojištěné vklady chráněny systémy pojištění vkladů, takže jejich růst nevede ke zvýšení rizika, které kryje Jednotný fond pro řešení krizí.
- 60 Aniž je nezbytné zkoumat, do jaké míry pojištěné vklady představují riziko pro použití finančních prostředků Jednotného fondu pro řešení krizí, je totiž třeba uvést, že argument žalobkyně je ve skutečnosti založen na předpokladu, že se tyto vklady mohou zvýšit izolovaně, aniž je takové zvýšení spojeno se zvýšením ostatních závazků institucí, které může představovat riziko pro Jednotný fond pro řešení krizí.
- 61 Nic však nenasvědčuje tomu, že tomu tak je.
- 62 Jak v tomto ohledu ve svých písemnostech v podstatě tvrdí Jednotný výbor a Parlament, aniž žalobkyně předkládá jakýkoliv konkrétní důkaz ke zpochybnění těchto tvrzení, výše pojištěných vkladů všech institucí může odrážet celkový vývoj bankovního sektoru. Zejména nic nenasvědčuje tomu, že by případné zvýšení této částky nemohlo být doprovázeno zvýšením jiných závazků přijatých těmito institucemi, jako jsou nepojištěné vklady, které nejsou chráněny systémy pojištění vkladů a vedou ke zvýšení rizika krytého Jednotným fondem pro řešení krizí.
- 63 V této souvislosti žalobkyně nemůže tvrdit, že pojištěné vklady představují zjevně nepřiměřené opatření pro výpočet konečné cílové úrovně a přitom se opírat o bod 105 odůvodnění nařízení č. 806/2014, který uvádí:
- „Cílová úroveň [Jednotného fondu pro řešení krizí] by měla být stanovena jako procentní podíl hodnoty pojištěných vkladů všech úvěrových institucí povolených v zúčastněných členských státech. Avšak vzhledem k tomu, že výše celkových závazků těchto institucí by s přihlédnutím k funkcím [Jednotného fondu pro řešení krizí] představovala vhodnější měřítko, by Komise měla posoudit, zda jsou vhodnějším měřítkem pojištěné vklady nebo celkové závazky a zda by v budoucnu neměl být pro [Jednotný fond pro řešení krizí] stanoven minimální objem v absolutním vyjádření, a to při zachování rovných podmínek se směrnicí [2014/59].“
- 64 Pouhá skutečnost, že jiné kritérium může být stejně vhodné jako kritérium použité v dotyčné právní úpravě a že unijní normotvůrce uvádí, že je na Komisi, aby v budoucnu přehodnotila použití tohoto kritéria, totiž neznamená, že kritérium, které tento normotvůrce uplatnil s plnou znalostí věci, je zjevně nepřiměřené k dosažení sledovaného legitimního cíle. V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že Tribunálu nepřísluší, aby v rámci přezkumu dodržení zásady proporcionality určil, zda opatření přijaté uvedeným normotvůrcem bylo jediným nebo nejlepším možným opatřením, ale zda bylo zjevně nepřiměřené (rozsudek ze dne 12. července 2001, Jippes a další, C-189/01, EU:C:2001:420, bod 83).
- 65 V druhé řadě žalobkyně tvrdí, že zohlednění výše pojištěných vkladů na konci počátečního období za účelem určení konečné cílové úrovně představuje zjevně nepřiměřené opatření k dosažení cíle uvedeného v bodě 51 výše, a sice poskytnout jednotnému mechanismu pro řešení krizí dostatečné zdroje k tomu, aby mohl plnit své funkce.
- 66 V tomto ohledu z bodů 38 a 40 výše vyplývá, že k tomu, aby jednotný mechanismus pro řešení krizí mohl účinně plnit své funkce, stanovil unijní normotvůrce financování Jednotného fondu pro řešení krizí s přihlédnutím k vývoji bankovního sektoru, přičemž případný růst tohoto odvětví v čase rovněž znamená navyšování finančních zdrojů, které musí být dány k dispozici Jednotnému fondu pro řešení krizí, a v důsledku toho i konečné cílové úrovně. S ohledem na

zjištění učiněné v bodě 58 výše přitom není výše pojištěných vkladů na konci počátečního období zjevně irelevantní pro to, aby odrážela budoucí velikost uvedeného sektoru, a zajistila tak dostatečné financování Jednotného fondu pro řešení krizí v závislosti na předvídatelné situaci tohoto odvětví.

- 67 Jak bylo uvedeno v bodě 62 výše, není dále zjevně nepřiměřené předpokládat zvýšení jiných závazků institucí, a odhadovat tak případné zvýšení rizika krytého Jednotným fondem, na základě vývoje pojištěných vkladů.
- 68 V této souvislosti se žalobkyně nemůže opírat zejména o články 428m a 428n nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1), když tvrdí, že podle těchto ustanovení pojištěné vklady snižují riziko likvidity institucí, takže jejich růst s sebou nenesou žádné riziko použití Jednotného fondu pro řešení krizí, a nesmí tedy vést ke zvýšení konečné cílové úrovně.
- 69 V tomto ohledu z bodu 32 odůvodnění nařízení č. 575/2013 ve spojení s bodem 12 odůvodnění nařízení č. 806/2014 vyplývá, že právní úprava týkající se obezřetnostních požadavků sleduje jiný cíl než právní úprava týkající se řešení krize institucí. Za těchto podmínek nemohou články 428m a 428n nařízení č. 575/2013 prokázat zjevnou nepřiměřenost způsobu určení konečné cílové úrovně, jelikož tento způsob spadá do právní úpravy týkající se řešení krize institucí.
- 70 Stejně tak žalobkyně nemůže důvodně tvrdit, že by růst těchto vkladů neměl vést ke zvýšení konečné cílové úrovně, a opírat se přitom o okolnost, že zohlednění vysoké likvidity v oblasti pojištěných vkladů při výpočtu ukazatele rizika „ukazatel krytí likvidity“ podle čl. 6 odst. 3 písm. b) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 vede ke snížení multiplikátoru pro úpravu dotyčné instituce.
- 71 Tato okolnost sama o sobě totiž nemůže prokázat, že vývoj výše pojištěných vkladů je zjevně nepřiměřený k tomu, aby odrážel vývoj velikosti bankovního sektoru, a v důsledku toho určil finanční potřeby Jednotného fondu pro řešení krizí, a zejména aby bylo možné odhadnout zvýšení závazků představujících riziko pro Jednotný fond pro řešení krizí, a posoudit tak takové riziko, které musí Jednotný fond pro řešení krizí kryt v rámci postupů řešení krize.
- 72 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně neprokázala, že způsob určení konečné cílové úrovně, jak je stanoven v čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014, byl zjevně nepřiměřený k dosažení cíle uvedeného v bodě 51 výše.
- 73 Zadruhé žalobkyně nevysvětluje, v čem metoda určení konečné cílové úrovně, jak vyplývá z čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014, zjevně překračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení cíle uvedeného v bodě 51 výše. Zejména nepředkládá konkrétní důkazy, aby prokázala, že tohoto cíle by mohlo být dosaženo stejně účinnými opatřeními, jako jsou opatření stanovená tímto ustanovením, ale méně omezujícími pro dotyčné instituce, než je určení této cílové úrovně s ohledem na výši pojištěných vkladů na konci počátečního období.
- 74 V tomto ohledu i za předpokladu, že by žalobkyně měla za to, že určení konečné cílové úrovně v závislosti na výši pojištěných vkladů v okamžiku vstupu nařízení č. 806/2014 v platnost představuje takové méně omezující opatření, žalobkyně neprokazuje, jak by toto opatření umožnilo Jednotnému fondu pro řešení krizí disponovat dostatečnými finančními prostředky k zajištění účinného fungování jednotného mechanismu pro řešení krizí.

- 75 Stejně tak žalobkyně nemůže tvrdit, že za účelem určení konečné cílové úrovně měl unijní normotvůrce zohlednit snížení rizika použití Jednotného fondu pro řešení krizí z důvodu způsobilých závazků institucí v souladu s minimálním požadavkem na kapitál a způsobilé závazky (dále jen „MREL“) a požadavkem schopnosti absorbovat ztráty. V tomto ohledu žalobkyně zejména nevysvětlila, v čem by zohlednění těchto závazků za účelem stanovení způsobů výpočtu konečné cílové úrovně vedlo k menší zátěži dotyčných institucí a zároveň umožnilo Jednotnému fondu pro řešení krizí disponovat dostatečnými finančními prostředky.
- 76 Konečně i za předpokladu, že by výpočet konečné cílové úrovně s ohledem na všechny závazky institucí představoval vhodné opatření, žalobkyně neprokázala, že by takový výpočet způsobil dotyčným institucím menší zátěž než určení této cílové úrovně na základě výše pojištěných vkladů na konci počátečního období.
- 77 Zatřetí žalobkyně nepředložila Tribunálu žádný konkrétní důkaz, který by prokázal, že čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 tím, že určil konečnou cílovou úroveň s odkazem na pojištěné vklady na konci počátečního období, způsobil institucím obtíže, které jsou zjevně nepřiměřené cílům sledovaným unijním normotvůrcem.
- 78 S ohledem na výše uvedené musí být tato část žalobního důvodu zamítnuta.
- 2) Ke třetí části, vycházející z toho, že čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 odporuje článku 114 SFEU*
- 79 Žalobkyně tvrdí, že čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 nespadá do působnosti čl. 114 odst. 1 SFEU. Konkrétně tím, že toto ustanovení stanoví konečnou cílovou úroveň v závislosti na dynamickém vývoji výše pojištěných vkladů na konci počátečního období, nepřispívá k dosažení cíle harmonizace podmínek financování řešení krizí s ohledem na riziko, které představuje bankovní sektor. Zvyšování příspěvků předem v důsledku nárůstu pojištěných vkladů navzdory snížení rizika řešení krize totiž podle žalobkyně vede k hromadění zdrojů, které není nezbytné k dosažení tohoto cíle harmonizace. Z důvodu neexistence spojitosti mezi výší pojištěných vkladů a rizikem pro Jednotný výbor vede dynamické určení konečné cílové úrovně k nepřiměřenosti této úrovně.
- 80 Příspěvek předem se navíc mění na daň, která nespadá do harmonizační pravomoci unijního normotvůrce podle čl. 114 odst. 2 SFEU.
- 81 Jednotný výbor, Parlament, Rada a Komise s těmito argumenty nesouhlasí.
- 82 Na úvod je třeba připomenout, že se volba právního základu unijního aktu musí zakládat na objektivních skutečnostech, které mohou být předmětem soudního přezkumu, mezi něž patří účel a obsah aktu [viz posudek 1/15 (Dohoda PNR mezi EU a Kanadou) ze dne 26. července 2017, EU:C:2017:592, bod 76 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 4. září 2018, Komise v. Rada (Dohoda s Kazachstánem), C-244/17, EU:C:2018:662, bod 36].
- 83 Legislativní akty přijaté na základě čl. 114 odst. 1 SFEU musí obsahovat opatření ke sblížení ustanovení právních a správních předpisů členských států a jejich účelem musí být vytvoření a fungování vnitřního trhu (rozsudek ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada, C-270/12, EU:C:2014:18, bod 100).

- 84 V první řadě je třeba připomenout, že článek 114 SFEU může být jako právní základ použit pouze tehdy, vyplývá-li objektivně a skutečně z právního aktu, že cílem aktu je zlepšit podmínky vytváření a fungování vnitřního trhu (viz rozsudek ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada, C-270/12, EU:C:2014:18, bod 113 a citovaná judikatura).
- 85 V projednávané věci zejména z bodů 1 a 3 odůvodnění nařízení č. 806/2014, jakož i z bodu 1 odůvodnění směrnice 2014/59 vyplývá, že uvedené nařízení bylo přijato v kontextu hospodářské a finanční krize, která v případě Unie odhalila nedostatek nástrojů k účinnému čelení riziku představovanému institucemi ve finančních potížích, což členské státy nutilo využívat na podporu takových institucí veřejné finanční prostředky.
- 86 Z bodu 1 odůvodnění nařízení č. 806/2014 rovněž vyplývá, že tato krize ukázala na ohrožení fungování vnitřního trhu bankovních služeb a na zvyšující se nebezpečí roztržitého finančnictví. To bylo skutečným zdrojem obav v rámci vnitřního trhu, na němž měly být banky schopny realizovat významné přeshraniční aktivity, zatímco bylo konstatováno jejich omezování související s obavou z nákazy.
- 87 Kromě toho unijní normotvůrce v bodech 2 až 4 a 12 odůvodnění nařízení č. 806/2014 zdůraznil, že rozdíly ve vnitrostátních pravidlech řešení krizí bank a související správní praxi a neexistence jednotného rozhodovacího procesu pro řešení krizí v bankovní unii přispívají k nedostatečné důvěře vnitrostátních bankovních systémů v systémy jiných členských států, včetně členských států, které se neúčastní jednotného mechanismu pro řešení krizí, a k tržní nestabilitě, jelikož nezajišťovaly jakoukoliv předvídatelnost řešení selhání některé z bank. Tyto rozdíly mohly rovněž vést k tomu, že by některé banky a jejich klienti měli vyšší výpůjční náklady pouze kvůli tomu, kde jsou tyto banky usazeny, bez ohledu na jejich reálnou úvěruschopnost.
- 88 A konečně unijní normotvůrce v bodech 9 a 19 odůvodnění nařízení č. 806/2014 zdůraznil, že dokud budou pravidla řešení krizí, praxe a přístupy při sdílení zátěže určovány vnitrostátně a finanční zdroje potřebné pro financování tohoto řešení získávány a vynakládány na vnitrostátní úrovni, nebyly by zcela přetřhány vazby mezi členskými státy a bankovním sektorem a vnitřní trh by zůstal roztržitý. To by omezovalo přeshraniční aktivity bank, vytvářelo překážky výkonu základních svobod a narušovalo hospodářskou soutěž na vnitřním trhu.
- 89 Právě s ohledem na tyto úvahy má nařízení č. 806/2014 za cíl uvolnit vazbu mezi rozpočtovou situací každého členského státu, tak jak je vnímána, a náklady na financování bank a podniků, které jsou v něm usazeny, jakož i přenést odpovědnost za financování stabilizace finančního systému na finanční sektor jako celek.
- 90 Nařízení č. 806/2014 stanoví – jak uvádí jeho článek 1 – mimo jiné jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krizí institucí, které by měl Jednotný výbor uplatňovat, aby odstranil hrozby uvedené v bodech 85 až 88 výše.
- 91 Základním prvkem těchto pravidel a tohoto postupu je Jednotný fond pro řešení krizí, který, jak vyplývá z článků 67 a 76 nařízení č. 806/2014 a z bodu 107 jeho odůvodnění, umožňuje zajistit účinný výkon pravomocí k řešení krizí a přispět k financování nástrojů k tomuto řešení zajištěním jejich účinného uplatňování.

- 92 Aby byl zajištěn dostatek finančních prostředků pro Jednotný fond pro řešení krizí, je tento s ohledem na úvahy uvedené v bodech 85 až 88 výše financován zejména příspěvky předem hrazenými institucemi, jejichž výše závisí na konečné cílové úrovni stanovené v souladu s čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014.
- 93 Platba těchto příspěvků, jak je určena na základě čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014, v důsledku toho zajišťuje účinné uplatňování jednotných pravidel a jednotného postupu pro řešení krizí institucí. Pravidla, jimiž se řídí stanovení uvedených příspěvků, zase umožňují, jak vyplývá z bodů 12 a 19 odůvodnění téhož nařízení, zabránit vytváření překážek výkonu základních svobod nebo narušování hospodářské soutěže na vnitřním trhu v důsledku odlišující se vnitrostátní praxe.
- 94 Tento závěr není zpochybněn argumentem žalobkyně, podle kterého se čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 vzdaluje cíli harmonizace, jelikož výše konečné cílové úrovně stanovená v tomto ustanovení je určena s ohledem na vyšší pojištěných vkladů na konci počátečního období.
- 95 Výpočet příspěvků předem s ohledem na konečnou cílovou úroveň má totiž poskytnout Jednotnému fondu pro řešení krizí finanční zdroje na základě jednotného referenčního rámce, a to za účelem účinného uplatňování opatření k řešení krize v rámci jednotného postupu. Takový výpočet tedy může přerušit vazbu mezi institucí a členským státem, v němž má sídlo, a zároveň přispět k vytvoření a fungování vnitřního trhu ve smyslu čl. 114 odst. 1 SFEU. Kromě toho s ohledem na důvody uvedené v bodech 66 a 67 výše nelze mít za to, že se skutečnost, že konečná cílová úroveň je určena s ohledem na vyšší pojištěných vkladů na konci počátečního období, vzdaluje cíli harmonizace.
- 96 S ohledem na výše uvedené je třeba konstatovat, že cílem nařízení č. 806/2014, zejména pak jeho čl. 69 odst. 1, je zlepšit podmínky pro vytvoření a fungování vnitřního trhu.
- 97 Ve druhé řadě je třeba připomenout, že výrazem „opatření ke sblížování“ uvedeným v článku 114 SFEU chtěli tvůrci Smlouvy o FEU v závislosti na obecném kontextu a zvláštních okolnostech harmonizované oblasti poskytnout unijnímu normotvůrci určitý prostor pro uvážení ohledně toho, jaká technika sblížování je nejvhodnější pro dosažení požadovaného výsledku, zejména v oblastech, které se vyznačují složitými technickými specifiky (viz rozsudek ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada, C-270/12, EU:C:2014:18, bod 102 a citovaná judikatura).
- 98 Unijní normotvůrce tudíž může při volbě techniky sblížování a s ohledem na prostor pro uvážení, který má, pokud jde o opatření uvedená v článku 114 SFEU, přenést na některou instituci nebo jiný unijní subjekt pravomoci k provádění požadované harmonizace. Tak je tomu zejména v případě, kdy se opatření, jež mají být přijata, musí opírat o konkrétní profesní a odborné znalosti, jakož i o reaktivní schopnost takové entity (rozsudek ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada, C-270/12, EU:C:2014:18, bod 105).
- 99 V této souvislosti je třeba uvést, že se opatření, která je třeba přijmout v oblasti řešení krizí, musí opírat o zvláštní odborné a technické odborné znalosti, jak vyplývá z bodů 85 až 88 výše. Za těchto podmínek mohl unijní normotvůrce svěřit Jednotnému výboru pravomoc stanovit s ohledem na čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 vyšší příspěvků předem a spravovat finanční prostředky Jednotného fondu pro řešení krizí v souladu s čl. 67 odst. 2 a 3 tohoto nařízení.

- 100 Mimoto, jak vyplývá z bodů 92 a 93 výše, čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 představuje základní prvek pravidel a postupu řešení krizí institucí, který pomáhá zabránit vytváření překážek výkonu základních svobod nebo narušování hospodářské soutěže na vnitřním trhu v důsledku odlišující se vnitrostátní praxe.
- 101 Za těchto podmínek lze čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 považovat za ustanovení týkající se sblížení předpisů členských států týkajících se řešení krizí institucí v bankovní unii.
- 102 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 splňuje podmínky uvedené v čl. 114 odst. 1 SFEU.
- 103 V třetí řadě je třeba zkoumat argument žalobkyně, podle kterého z důvodu stanovení konečné cílové úrovně s ohledem na výši pojištěných vkladů představuje příspěvek předem v podstatě daň, a nevztahuje se na něj tedy harmonizační pravomoc unijního normotvůrce podle čl. 114 odst. 2 SFEU.
- 104 Článek 114 odst. 2 SFEU stanoví, že odstavec 1 tohoto článku se nevztahuje mimo jiné na „ustanovení o daních“.
- 105 Co se týče výkladu výrazu „ustanovení o daních“, je třeba konstatovat, že Smlouva o FEU jeho definici neobsahuje (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Komise v. Rada, C-338/01, EU:C:2004:253, bod 63).
- 106 Z judikatury Soudního dvora nicméně vyplývá, že poplatek hrazený hospodářskými subjekty z určitého odvětví nemá daňovou povahu v situaci, kdy je zejména přímo určen toliko k financování výdajů tohoto odvětví a kdy jsou tyto výdaje nezbytné pro fungování odvětví mj. za účelem jeho stabilizace (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 11. července 1989, Schröder HS Kraftfutter, 265/87, EU:C:1989:303, body 9 a 10).
- 107 Tato úvaha se přitom použije rovněž v případě příspěvků předem, které se řídí logikou pojistného principu a jsou odváděny hospodářskými subjekty určitého odvětví výlučně za účelem financování výdajů tohoto odvětví.
- 108 Pokud jde o povahu příspěvků předem, v bodě 85 výše již bylo uvedeno, že nařízení č. 806/2014 bylo přijato v kontextu hospodářské a finanční krize, která v případě Unie odhalila nedostatek nástrojů k účinnému čelení riziku představovanému institucemi ve finančních potížích, což členské státy nutilo využívat na podporu takových institucí veřejné finanční prostředky. Cílem jednotného mechanismu pro řešení krizí je zabránit škodlivým důsledkům selhání institucí, k nimž by docházelo při takových krizích, jelikož selhání institucí v jediném členském státě může ohrozit celkovou stabilitu finančních trhů, jak vyplývá z bodů 8 a 12 odůvodnění uvedeného nařízení.
- 109 V této souvislosti měl unijní normotvůrce za to, že stabilizaci finančního systému má financovat finanční odvětví jako celek, jak vyplývá zejména z bodu 100 odůvodnění nařízení č. 806/2014.
- 110 Z tohoto pohledu zvláštní povaha příspěvků předem spočívá – jak plyne z bodů 105 až 107 odůvodnění směrnice 2014/59 a bodu 41 odůvodnění nařízení č. 806/2014 – v zajištění toho, že finanční sektor poskytne na základě pojistného principu dostatečný objem finančních prostředků

pro jednotný mechanismus pro řešení krizí, tak aby tento mechanismus mohl plnit své úkoly (rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 113).

- 111 V souladu s čl. 67 odst. 2 a 4 a bodem 61 odůvodnění nařízení č. 806/2014 se proto příspěvky předem vybírají od hospodářských subjektů finančního sektoru za účelem poskytnutí prostředků Jednotnému fondu pro řešení krizí, které lze použít výhradně pro účely účinného používání nástrojů k řešení krizí a výkonu pravomocí k tomuto řešení, pokud se taková opatření ukážou jako nezbytná ke splnění cíle finanční stability tohoto sektoru.
- 112 V tomto ohledu je třeba uvést, že jak plyne z článku 1 nařízení č. 806/2014, opatření uvedená v bodě 111 výše se použijí pouze ve prospěch institucí, které jsou povinny platit příspěvky předem.
- 113 Je pravda, že nařízení č. 806/2014 žádnou automatickou vazbu mezi zaplacením příspěvku předem a řešením krize dotyčné instituce nestanoví. Z tohoto důvodu nemohou být příspěvky předem považovány za pojistné, jehož měsíční frekvence placení a vrácení by byly možné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 2021, ABLV Bank v. SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, body 70 a 73).
- 114 Nic to však nemění na tom, že instituce mají z Jednotného fondu pro řešení krizí, který je financován právě z jejich příspěvků předem, hned dvojí prospěch.
- 115 Nastane-li selhání institucí nebo je pravděpodobné, že nastane, lze jejich finanční situaci zlepšit postupem řešení krize, který může být v jejich prospěch použit, pokud jsou splněny i ostatní podmínky stanovené článkem 18 nařízení č. 806/2014. Takový postup tak umožňuje použít finanční prostředky Jednotného fondu pro řešení krizí ve prospěch takových institucí, přičemž tyto prostředky byly vytvořeny z příspěvků těchto institucí.
- 116 A dále všechny instituce těží ze svých příspěvků předem prostřednictvím stability finančního systému, kterou Jednotný fond pro řešení krizí zajišťuje.
- 117 Jednotný fond pro řešení krizí totiž kryje právě riziko, které představuje celé finanční odvětví pro stabilitu finančního systému (rozsudek ze dne 20. ledna 2021, ABLV Bank v. SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, bod 72).
- 118 Z toho plyne, že Jednotný fond pro řešení krizí má, nikoliv na základě daňové, nýbrž pojistné logiky, zajistit stabilitu finančního sektoru jako celku tím, že jeho cílem je poskytovat ochranu před jeho vlastní krizí ve prospěch všech institucí.
- 119 Tento pojistný účel se ostatně odráží i ve výpočtu příspěvků předem, jelikož jejich výše není výsledkem použití určité sazby na určitý základ, nýbrž – jak stanoví články 102 a 103 směrnice 2014/59, jakož i články 69 a 70 nařízení č. 806/2014 – na určení konečné cílové úrovně a následně cílové úrovně roční, jež je poté rozdělena mezi instituce (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 113). Toto rozdělení roční cílové úrovně je založeno zejména – jak vyplývá rovněž z bodu 109 odůvodnění nařízení č. 806/2014 – na riziku, jaké každá instituce představuje pro stabilitu finančního systému, což vybízí tyto instituce k tomu, aby volily méně rizikové způsoby fungování.

- 120 Z výše uvedeného vyplývá, že instituce platí příspěvky předem na základě pojistného principu, přičemž tyto příspěvky jsou přímo určeny toliko k financování výdajů finančního sektoru, jehož součástí tyto instituce jsou, a tyto výdaje se ukazují být nezbytnými pro fungování sektoru mj. za účelem jeho stabilizace v případě selhání některých institucí a omezení účinků nákazy.
- 121 Ustanovení nařízení č. 806/2014, která ukládají institucím povinnost platit příspěvky předem a upřesňují způsob jejich výpočtu, zejména pak jeho čl. 69 odst. 1, v důsledku toho nepředstavují „ustanovení o daních“ ve smyslu čl. 114 odst. 2 SFEU.
- 122 Tento závěr není zpochybněn argumentem žalobkyně, podle kterého se čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 vzdaluje cíli harmonizace, jelikož výše konečné cílové úrovně stanovená tímto ustanovením je určena s ohledem na výši pojištěných vkladů na konci počátečního období, takže se příspěvek předem mění na daň.
- 123 Z důvodů uvedených v bodě 95 výše totiž nelze mít za to, že se takový způsob výpočtu konečné cílové úrovně vzdaluje cíli harmonizace. Kromě toho způsoby výpočtu této částky nemají vliv na skutečnost, že výnos z příspěvků předem je specifický a přímo určen pouze k financování výdajů finančního sektoru a že lze tyto příspěvky považovat za nezbytné pro fungování uvedeného odvětví za účelem jeho stabilizace.
- 124 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že článek 114 SFEU představoval náležitý právní základ pro přijetí čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014.
- 125 S ohledem na výše uvedené je třeba zamítnout třetí část čtvrtého žalobního důvodu.

c) Závěr k druhé a třetí části čtvrtého žalobního důvodu

- 126 Z výše uvedeného vyplývá, že čtvrtý žalobní důvod musí být zamítnut v rozsahu, v němž spočívá na námitce protiprávnosti čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

[omissis]

B. K žalobním důvodům týkajícím se legality napadeného rozhodnutí

1. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedostatků v odůvodnění

[omissis]

d) K druhé části, týkající se odůvodnění roční cílové úrovně

- 338 Podle žalobkyně není určení roční cílové úrovně v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněno. Jednotný výbor měl podle ní zejména vysvětlit, v jakém rozsahu zohlednil případný dopad procyklických příspěvků na finanční situaci dotyčných institucí. Jednotný výbor také nesdělil předpokládanou konečnou cílovou úroveň ani to, jak chápe strop uvedený v čl. 70 odst. 2 druhém pododstavci nařízení č. 806/2014. Jak přitom dokládá rozhodnutí, kterým se stanoví příspěvky předem na příspěvkové období 2022, považuje se Jednotný výbor podle názoru žalobkyně za oprávněný k libovolnému zvýšení roční cílové úrovně za použití koeficientu, který není stanoven použitelnou právní úpravou, což vede k uložení neúměrného břemena institucím.

- 339 Jednotný výbor namítá, že z bodů 35 až 48 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že splnil povinnost uvést odůvodnění, pokud jde o určení roční cílové úrovně pro příspěvkové období 2021.
- 340 Poukazuje na to, že konkrétně z bodů 43 až 48 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že zohlednil pandemii covidu-19 v rámci analýzy fáze hospodářského cyklu, jakož i potenciální procyklické účinky příspěvků na finanční situaci přispívajících institucí. V tomto ohledu Jednotný výbor vysvětlil, že předjímal hospodářské oživení v průběhu roku 2021, i když je toto oživení obtížně předvídatelné.
- 341 Dále Jednotný výbor uvedl, že zveřejnil předpokládanou konečnou cílovou úroveň na svých internetových stránkách a žalobkyně o tomto zveřejnění věděla. Údajné nezveřejnění toho, jak Jednotný výbor chápe strop ve výši 12,5 % stanovený v čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014, nemůže mít vliv na legalitu odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 342 Úvodem je třeba připomenout, že podle čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 musí dostupné finanční prostředky v Jednotném fondu pro řešení krizí dosáhnout do konce počátečního období konečné cílové úrovně, která odpovídá nejméně 1 % hodnoty pojištěných vkladů všech úvěrových institucí povolených na území všech zúčastněných členských států.
- 343 Podle čl. 69 odst. 2 nařízení č. 806/2014 se příspěvky předem musí během počátečního období rozdělit co nejrovnoměrněji v čase, dokud není dosaženo konečné cílové úrovně uvedené v bodě 342 výše, přitom se však náležitě zohlední fáze hospodářského cyklu a dopad, který mohou mít procyklické příspěvky na finanční situaci institucí.
- 344 Článek 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014 upřesňuje, že příspěvky, které mají uhradit všechny instituce povolené na území všech zúčastněných členských států, nepřekročí v žádném roce 12,5 % konečné cílové úrovně.
- 345 Pokud jde o způsob výpočtu příspěvků předem, čl. 4 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 stanoví, že Jednotný výbor stanoví jejich výši na základě roční cílové úrovně, přičemž zohlední konečnou cílovou úroveň, a na základě čtvrtletně počítané průměrné hodnoty vkladů pojištěných v předchozím roce všemi institucemi povolenými na území všech zúčastněných členských států.
- 346 V projednávané věci, jak vyplývá z bodu 48 odůvodnění napadeného rozhodnutí, stanovil Jednotný výbor pro příspěvkové období 2021 roční cílovou úroveň ve výši 11 287 677 212,56 eura.
- 347 V bodech 36 a 37 odůvodnění napadeného rozhodnutí Jednotný výbor v podstatě vysvětlil, že roční cílová úroveň musí být určena na základě analýzy vývoje pojištěných vkladů v předchozích letech, veškerého relevantního vývoje hospodářské situace, jakož i na základě analýzy ukazatelů týkajících se fáze hospodářského cyklu a dopadů procyklických příspěvků na finanční situaci institucí. Následně Jednotný výbor považoval za vhodné stanovit koeficient, který vycházel z této analýzy a z finančních prostředků dostupných v Jednotném fondu pro řešení krizí (dále jen „koeficient“). Tento koeficient pak použil na jednu osminu průměrné hodnoty vkladů pojištěných v roce 2020, aby tak získal roční cílovou úroveň.
- 348 Jednotný výbor popsal postup pro stanovení koeficientu v bodech 38 až 47 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

- 349 V bodě 38 odůvodnění napadeného rozhodnutí Jednotný výbor konstatoval nepřetržitý vzestupný trend pojištěných vkladů u všech institucí zúčastněných členských států. Čtvrtletně vypočtená průměrná výše těchto vkladů pro rok 2020 konkrétně činila 6,689 bilionu eur.
- 350 V bodech 40 a 41 odůvodnění napadeného rozhodnutí Jednotný výbor předložil prognózu vývoje pojištěných vkladů pro zbývající tři roky počátečního období, tedy od roku 2021 do roku 2023. Odhadoval, že roční míry nárůstu pojištěných vkladů do konce počátečního období se budou pohybovat mezi 4 a 7 %.
- 351 V bodech 42 až 45 odůvodnění napadeného rozhodnutí Jednotný výbor předložil vyhodnocení fáze hospodářského cyklu a potenciálního procyklického účinku, který by příspěvky předem mohly mít na finanční situaci institucí. Za tímto účelem uvedl, že zohlednil několik ukazatelů, jako je prognóza Komise týkající se růstu hrubého domácího produktu a prognózy ECB v tomto ohledu nebo úvěrový tok soukromého sektoru vyjádřený jako procentní podíl hrubého domácího produktu.
- 352 V bodě 46 odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl Jednotný výbor k závěru, že i když lze důvodně očekávat další růst pojištěných vkladů v bankovní unii, tempo tohoto růstu bude nižší než v roce 2020. V tomto ohledu Jednotný výbor v bodě 47 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že ve věci míry růstu pojištěných vkladů v nadcházejícím období až do roku 2023 zaujal „konzervativní přístup“.
- 353 S ohledem na tyto úvahy stanovil Jednotný výbor v bodě 48 odůvodnění napadeného rozhodnutí hodnotu koeficientu na 1,35 %. Poté vypočítal roční cílovou úroveň vynásobením průměrné výše vkladů pojištěných v roce 2020 tímto koeficientem a vydělením výsledku osmi podle následujícího matematického vzorce, uvedeného v bodě 48 odůvodnění svého rozhodnutí:

$$\begin{aligned} \text{„Úroveň}_0 \text{ [výše roční cílové úrovně]} &= \text{Celková výše pojištěných vkladů}_{2020} * 0,0135 * \frac{1}{8} \\ &= 11\,287\,677\,212,56 \text{ eura} \end{aligned}$$

- 354 Na jednání však Jednotný výbor uvedl, že roční cílovou úroveň pro příspěvkové období 2021 stanovil následovně.
- 355 Zaprvé Jednotný výbor stanovil na základě výhledové analýzy výši pojištěných vkladů všech institucí povolených na území všech zúčastněných členských států, předpokládanou ke konci počátečního období, na přibližně 7,5 bilionu eur. K této částce dospěl na základě zohlednění průměrné hodnoty pojištěných vkladů v roce 2020, a sice 6,689 bilionu eur, roční míry růstu pojištěných vkladů ve výši 4 %, jakož i počtu příspěvkových období zbývajících do konce počátečního období, v daném případě tří příspěvkových období.
- 356 Zadruhé v souladu s čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 vypočetl Jednotný výbor 1 % z těchto 7,5 bilionu eur, aby získal odhadovanou výši konečné cílové úrovně, které má být dosaženo k 31. prosinci 2023, tedy přibližně 75 miliard eur.
- 357 Zatřetí Jednotný výbor od této částky odečetl finanční zdroje, které byly v Jednotném fondu pro řešení krizí již k dispozici v roce 2021, tj. přibližně 42 miliard eur, a získal tak částku, kterou zbývalo vybrat během zbývajících příspěvkových období do konce počátečního období, tedy od roku 2021 do roku 2023. Tato částka činila přibližně 33 miliard eur.

- 358 Začtvrté tuto posledně uvedenou částku vydělil třemi, aby ji rovnoměrně rozdělil mezi uvedená tři zbývající příspěvková období. Roční cílová úroveň pro příspěvkové období 2021 byla tedy stanovena ve výši uvedené v bodě 346 výše, tj. přibližně 11,287 miliardy eur.
- 359 Jednotný výbor na jednání rovněž uvedl, že zveřejnil informace, z nichž vycházela metoda popsána v bodech 355 až 358 výše a které žalobkyni umožnily pochopit metodu, na základě které byla stanovena roční cílová úroveň. Konkrétně upřesnil, že v květnu roku 2021, tedy po přijetí napadeného rozhodnutí, ale před podáním projednávané žaloby, zveřejnil na svých internetových stránkách informativní přehled nazvaný „Fact Sheet 2021“ (dále jen „informativní přehled“), který uváděl odhadovanou výši konečné cílové úrovně. Jednotný výbor rovněž uvedl, že výši finančních prostředků dostupných v Jednotném fondu pro řešení krizí bylo možné zjistit i z jeho internetových stránek, jakož i z dalších veřejných zdrojů, a to již před přijetím napadeného rozhodnutí.
- 360 Za účelem posouzení, zda Jednotný výbor splnil povinnost uvést odůvodnění, pokud jde o určení roční cílové úrovně, je třeba nejprve připomenout, že neexistence či nedostatek odůvodnění představuje nepominutelný důvod, který unijní soud může nebo dokonce musí zkoumat i bez návrhu (viz rozsudek ze dne 2. prosince 2009, Komise v. Irsko a další, C-89/08 P, EU:C:2009:742, bod 34 a citovaná judikatura). Tribunál tedy může, ba dokonce musí zohlednit i jiné nedostatky odůvodnění než ty, na které poukazuje žalobkyně, a to zejména tehdy, když vyjdou najevo v průběhu řízení.
- 361 Za tímto účelem byli účastníci řízení během ústní části řízení vyslechnuti ohledně všech případných nedostatků odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o stanovení roční cílové úrovně. Na základě celé řady výslovných dotazů Jednotný výbor především popsal v jednotlivých fázích metodu, kterou skutečně použil pro určení roční cílové úrovně na příspěvkové období 2021, jež byla popsána v bodech 355 až 358 výše.
- 362 Pokud jde dále o obsah povinnosti uvést odůvodnění, z judikatury vyplývá, že odůvodnění rozhodnutí přijatého unijním orgánem nebo unijní institucí musí být zejména prosto vnitřních rozporů, aby se zúčastněné strany mohly seznámit se skutečnými důvody tohoto rozhodnutí za účelem obrany svých práv před příslušným soudem a aby tento soud mohl provést jeho přezkum (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. července 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 169 a citovaná judikatura; ze dne 22. září 2005, Suproco v. Komise, T-101/03, EU:T:2005:336, body 20 a 45 až 47, a ze dne 16. prosince 2015, Recko v. Komise, T-241/13, EU:T:2015:982, bod 56).
- 363 Stejně tak, pokud autor napadeného rozhodnutí poskytne v průběhu řízení před unijním soudem určitá vysvětlení ohledně důvodů tohoto rozhodnutí, musí být tato vysvětlení soudržná s úvahami uvedenými v tomto rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 22. září 2005, Suproco v. Komise, T-101/03, EU:T:2005:336, body 45 až 47, a ze dne 13. prosince 2016, Printeos a další v. Komise, T-95/15, EU:T:2016:722, body 54 a 55).
- 364 Pokud totiž úvahy uvedené v napadeném rozhodnutí nejsou soudržné s vysvětleními podanými během soudního řízení, neplní odůvodnění dotčeného rozhodnutí funkce připomenuté v bodech 299 a 300 výše. Taková nesoudržnost konkrétně brání zúčastněným stranám seznámit se před podáním žaloby se skutečnými důvody napadeného rozhodnutí a připravit si ve vztahu k těmto důvodům svou obhajobu a dále unijnímu soudu zjistit důvody, které tvořily skutečný právní podklad tohoto rozhodnutí, a přezkoumat jejich soulad s použitelnými pravidly.

- 365 A konečně je třeba připomenout, že pokud Jednotný výbor přijme rozhodnutí, kterým se stanoví příspěvky předem, musí dotčným institucím sdělit metodu výpočtu těchto příspěvků (viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 122).
- 366 Totéž musí platit pro metodu stanovení roční cílové úrovně, jelikož tato částka má v systematické takového rozhodnutí zásadní význam. Jak totiž plyne z bodu 15 výše, způsob výpočtu příspěvků předem spočívá v rozdělení uvedené částky mezi všechny dotčné instituce, takže její zvýšení nebo snížení vede k odpovídajícímu zvýšení nebo snížení příspěvku každé z těchto institucí.
- 367 Z výše uvedeného vyplývá, že ačkoli je Jednotný výbor povinen vysvětlit institucím prostřednictvím napadeného rozhodnutí metodu určení roční cílové úrovně, musí být tato vysvětlení soudržná s vysvětleními poskytnutými Jednotným výborem v průběhu soudního řízení a týkat se skutečně použité metody.
- 368 V projednávané věci tomu tak ovšem není.
- 369 Především je totiž třeba poukázat na to, že napadené rozhodnutí v bodě 48 odůvodnění uvedlo matematický vzorec, který údajně sloužil jako základ pro určení roční cílové úrovně. Je však zřejmé, že tento vzorec nezahrnuje prvky metody, kterou Jednotný výbor skutečně použil a která byla podrobněji popsána na jednání. Jak totiž vyplývá z bodů 355 až 358 výše, Jednotný výbor dospěl na základě této metody k roční cílové úrovni tím, že od konečné cílové úrovně odečetl finanční prostředky dostupné v Jednotném fondu pro řešení krizí, aby vypočetl částku, kterou zbývalo vybrat do konce počátečního období, a tuto částku vydělil třemi. Tyto dvě fáze výpočtu nejsou přitom v uvedeném matematickém vzorci vyjádřeny.
- 370 Je pravda, že z argumentace žalobkyně předložené v rámci tohoto žalobního důvodu vyplývá, že znala informativní přehled, a tedy případné částky konečné cílové úrovně v podobě rozpětí v něm uvedeném. I kdyby však znala výši finančních prostředků dostupných v Jednotném fondu pro řešení krizí, nemohla na základě těchto samotných okolností rozpoznat, že Jednotný výbor obě operace uvedené v bodě 369 výše skutečně použil, zvláště když se o nich nezmiňuje ani matematický vzorec stanovený v bodě 48 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 371 Podobnými nesoudržnostmi je stížen i způsob, jakým byl stanoven koeficient ve výši 1,35 %, přestože mu v matematickém vzorci zmíněném v bodě 370 výše náleží prvořadá úloha. Tento koeficient by totiž mohl být chápán v tom smyslu, že je kromě jiných parametrů založen na předpokládaném růstu pojištěných vkladů během zbývajících let počátečního období. Jak přitom uznal Jednotný výbor na jednání, tento koeficient byl stanoven tak, aby mohl odůvodnit výsledek výpočtu výše roční cílové úrovně, tedy poté, co Jednotný výbor tuto částku vypočetl ve čtyřech etapách uvedených v bodech 355 až 358 výše, zejména vydělením částky vyplývající z odečtení finančních prostředků dostupných v Jednotném fondu pro řešení krizí od konečné cílové úrovně třemi. Tento postup přitom z napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá.
- 372 Mimoto je třeba připomenout, že podle informativního přehledu se výše odhadované konečné cílové úrovně pohybovala v rozpětí mezi 70 a 75 miliardami eur. Toto rozpětí přitom zjevně nesouhlasí s mírou růstu pojištěných vkladů v mezi 4 a 7 %, uvedeným v bodě 41 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jednotný výbor totiž na jednání uvedl, že pro účely určení roční cílové úrovně zohlednil míru růstu pojištěných vkladů ve výši 4 % – což byla spodní hodnota posledně uvedeného rozpětí – a že tak dospěl k odhadované konečné cílové úrovni 75 miliard eur, která představuje nejvyšší hodnotu prvně uvedeného rozpětí. Ukazuje se tak, že mezi těmito dvěma

rozpětími existuje nesoulad. Rozpětí míry vývoje pojištěných vkladů totiž zahrnuje i hodnoty vyšší než 4 %, jejichž použití by však vedlo k vyšší odhadované konečné cílové úrovni, než jsou hodnoty zahrnuté v rozpětí týkajícím se této cílové úrovně. A dále je pro žalobkyni nemožné pochopit, proč Jednotný výbor zahrnul do rozpětí uvedené cílové úrovně částky, které jsou nižší než 75 miliard eur. K jejich dosažení by totiž bylo nezbytné použít sazbu, která je nižší než 4 %, avšak není zahrnuta v rozpětí týkajícím se míry růstu pojištěných vkladů. Za těchto podmínek nebyla žalobkyně schopna určit způsob, jakým Jednotný výbor použil rozpětí týkající se míry vývoje těchto vkladů, aby vypočetl odhadovanou konečnou cílovou úroveň.

- 373 Z toho vyplývá, že pokud jde o určení roční cílové úrovně, metoda skutečně použitá Jednotným výborem, kterou popsal na jednání, neodpovídá metodě popsané v napadeném rozhodnutí, takže ani instituce, ani Tribunál nemohly na základě napadeného rozhodnutí identifikovat skutečné důvody pro stanovení této cílové úrovně.
- 374 S ohledem na výše uvedené je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí je stíženo vadami odůvodnění, pokud jde o určení roční cílové úrovně.
- 375 Druhé části prvního žalobního důvodu je proto třeba vyhovět. S ohledem na právní a hospodářský význam projednávané věci je však v zájmu řádného výkonu spravedlnosti pokračovat v posouzení ostatních žalobních důvodů.

[omissis]

3. K první části čtvrtého žalobního důvodu, vycházející z porušení článku 4 prováděcího nařízení 2015/81 ve spojení s čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014

- 488 Žalobkyně v rámci první části vznesené na podporu čtvrtého žalobního důvodu tvrdí, že Jednotný výbor porušil článek 4 prováděcího nařízení 2015/81 ve spojení s čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014, neboť při určování konečné cílové úrovně zohlednil předpokládanou výši pojištěných vkladů institucí na konci počátečního období. S ohledem na čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 měl přitom Jednotný výbor tuto cílovou úroveň určit „staticky“ s ohledem na výši pojištěných vkladů institucí v okamžiku vstupu tohoto nařízení v platnost.
- 489 Jednotný výbor, Parlament, Rada a Komise s těmito argumenty nesouhlasí.
- 490 V tomto ohledu z bodů 35 až 40 výše vyplývá, že čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014 musí být vykládán v tom smyslu, že konečná cílová úroveň musí být určena s ohledem na výši pojištěných vkladů na konci počátečního období. Jednotný výbor proto v bodech 38 až 41 odůvodnění napadeného rozhodnutí správně zohlednil vývoj pojištěných vkladů až do konce počátečního období s cílem určit konečnou cílovou úroveň a následně z ní vyvodit roční cílovou úroveň.
- 491 První část čtvrtého žalobního důvodu proto musí být rovněž zamítnuta.

[omissis]

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) **Rozhodnutí Jednotného výboru pro řešení krizí (SRB) SRB/ES/2021/22 ze dne 14. dubna 2021 o výpočtu příspěvků předem na rok 2021 do Jednotného fondu pro řešení krizí se zrušuje v rozsahu, v němž se týká Deutsche Bank AG.**
- 2) **Účinky rozhodnutí SRB/ES/2021/22 zůstávají v rozsahu, v němž se toto rozhodnutí týká Deutsche Bank AG, zachovány do doby, než v přiměřené lhůtě, která nepřesáhne šest měsíců ode dne vyhlášení tohoto rozsudku, vstoupí v platnost nové rozhodnutí Jednotného výboru pro řešení krizí, kterým se stanoví příspěvek této instituce předem do Jednotného fondu pro řešení krizí na příspěvkové období 2021.**
- 3) **Jednotný výbor pro řešení krizí ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Deutsche Bank AG.**
- 4) **Evropský parlament, Rada Evropské unie a Evropská komise ponесou vlastní náklady řízení.**

Kornezov

De Baere

Petrлік

Kecsmár

Kingston

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 17. července 2024.

Podpisy